

Φθιώτιδος Συμεών: «Η Ανάσταση μας περνάει από την ιδιωτεία στην κοινωνία»

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Στον Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής, στον ιστορικό και ηρωικό Γοργοπόταμο, ιερούργησε σήμερα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, μεθεορτίως της πανηγύρεως του Ναού.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ το Ιερό Αναλόγιο διακόνησε ο Πρωτοψάλτης του Ναού κ. Ραφαήλ Σφήκας, μαθητής του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» συμπαραστατούμενος από τους οικογενείς του, τον πατέρα του κ. Κωνσταντίνο Σφήκα, Θεολόγο - συνεργάτη της τοπικής Εκκλησίας και τον αδελφό του κ. Αθανάσιο Σφήκα.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών μεταξύ άλλων ανέφερε:

«Στο αποστολικό ανάγνωσμα μας παρουσιάζει ο Ευαγγελιστής Λουκάς μέσα από τις Πράξεις των Αποστόλων την ζωή της πρώτης χριστιανικής κοινότητας μετά την Ανάσταση του Χριστού. Δεν είναι τυχαίο ότι οι πρώτες κοινότητες ονομάζονται «Αγάπες», φέρουν το όνομα της αγάπης και κύριο χαρακτηριστικό τους είναι η τέλεση της Θείας Ευχαριστίας και το τραπέζι της αγάπης, τρώνε όλοι μαζί, γίνονται σύντροφοι, γίνονται συνδαιτυμόνες όχι μόνο στην Ουράνια Βασιλεία, αλλά και στην επίγεια βασιλεία, έχουν τα πάντα κοινά, κοινό φαγητό, κοινό ταμείο, κοινή ζωή, κοινή στόχευση.

Ζουν σε μία κοινότητα κοινοκτημοσύνης και αγάπης, όπου εγκαταλείπουν το ατομικό χάριν του κοινού και ακριβώς η Αγία μας Εκκλησία, δια των Αγίων Αποστόλων βλέποντας τη σπουδαιότητα αυτών των τραπεζών της αγάπης, βλέποντας την σπουδαιότητα και μοναδικότητα και την μεγάλη αλήθεια της κοινής ζωής της κοινοτικής επιλέγει να εκλέξει διακόνους, αυτό μας παρουσιάζει σήμερα στο Αποστολικό Ανάγνωσμα, την εκλογή των επτά διακόνων με πρώτο τον Άγιο Πρωτοδιάκονο, Αρχιδιάκονο και Πρωτομάρτυρα Στέφανο για να διακονούν τα τραπέζια της αγάπης, για να διακονούν, να συντονίζουν, να εποπτεύουν και να μεριμνούν για αυτές τις κοινές τράπεζες.

Αυτή είναι μία πρώτη μεγάλη έκπληξη! Και τι σημαίνει έκπληξη;

Έξοδος από την πλήξη. Έξοδος από την πλήξη της ατομικότητας, έξοδος από την πλήξη της ατομοκρατίας, έξοδος από την πλήξη της μοναξιάς. Βρίσκονται οι άνθρωποι στο ίδιο τραπέζι ανεξαρτήτως οικονομικής καταστάσεως, ανεξαρτήτως φύλου, ανεξαρτήτως κοινωνικής θέσης, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε άλλη προδιαγραφή αλλά μονάχα με ένα και μοναδικό κριτήριο : την αγάπη στον Αναστημένο Χριστό, την αγάπη προς τον Θεό και την αγάπη προς τον άνθρωπο.

Όμως και το ευαγγελικό ανάγνωσμα σήμερα και η εορτή των Αγίων Μυροφόρων γυναικών του ευσχήμων βουλευτή του Ιωσήφ του από Αριμαθαίας και του Νικοδήμου του νυχτερινού μαθητού είναι και αυτές γιορτές και αυτά τα πρόσωπα αφορμές εκπλήξεως. Βρίσκεται ο Χριστός πάνω στον Σταυρό, μας μεταφέρει η Αγία μας Εκκλησία στη Μεγάλη Παρασκευή, μας μεταφέρει τελετουργικά στην τελετή της Αποκαθλώσεως, βρίσκεται ο Χριστός πάνω στον Σταυρό, γέρνει το Κεφάλι Του και παραδίδει το Πνεύμα Του και βρίσκεται νεκρός πάνω στον Γολγοθά μόνος και εγκαταλελειμμένος και σχολιάζουν οι Πατέρες της Εκκλησίας και αναρωτιούνται : τόσους τυφλούς θεράπευσε ο Χριστός, τόσους πολλούς, τόσους

κωφούς, τόσους ανθρώπους ευεργέτησε, τόσοι απήλαυσαν τη διδασκαλία Του, τόσοι μαγεύτηκαν από το λόγο Του, τόσοι ήταν αυτοί οι οποίοι βροντοφώναζαν «Ωσαννά», τόσοι ήταν αυτοί που έτρεχαν να Τον χαιρετήσουν, συνθλίβονταν οι όχλοι για να αγγίξουν το Χριστό και τώρα δεν υπάρχει κανένας που να ενδιαφερθεί έστω να κλείσει τα μάτια Του πάνω στο σταυρό; Δεν υπάρχει κανένας που να ενδιαφερθεί για το Σώμα Του, για τον ενταφιασμό Του;

Και βρίσκεται ένα μέλος λοιπόν του μεγάλου συνεδρίου αυτού που αποφάσισε, το βουλευτήριο το οποίο αποφάσισε, να σταυρώσει το Χριστό, παρά το γεγονός ότι δεν μπόρεσε, δεν είχε τη δύναμη εκείνη την ώρα να αντιδράσει, να διαφοροποιηθεί, να στοχοποιηθεί και να πληρώσει με τίμημα εκείνη την ώρα την αντίθεση του στη Σταύρωση του Χριστού, παρά ταύτα ένας φιλότιμος βουλευτής, ένας ευσχήμων βουλευτής ο οποίος «ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», ο οποίος μπορεί να ανήκε στο σύστημα εξουσίας, στην κατεστημένη τάξη εκείνης της εποχής μέσα όμως η καρδιά του αναζητούσε τη βασιλεία του Θεού, είχε πίστη μέσα του, είχε αγάπη μέσα του, είχε φιλότιμο, είχε ψυχή και γι' αυτό αυτός ήταν που τόλμησε να πάει στον Πιλάτο να εκτεθεί απόλυτα και «ῆτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», ο Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, πήρε σινδόνα καθαρά και αρώματα και έλαβε το Σώμα του Ιησού για να το ενταφιάσει συνοδευόμενος από τον Νικόδημο, ένα νυχτερινό κρυφό επίσης μαθητή του Χριστού.

Δεν είναι χριστιανοί μονάχα όσοι φέρουν ταμπέλες χριστιανισμού, δεν ξέρουμε καν αν είναι χριστιανοί αυτοί που κάνουν μεγάλους σταυρούς, μεγάλα σχήματα, μεγάλες μετάνοιες και μεγάλες επιγραφές φέρουν πάνω τους, δεν είναι βέβαιο ότι είναι καλύτεροι χριστιανοί ή είναι αληθινοί χριστιανοί όλοι αυτοί που τάχατες διαδηλώνουν εκ του ασφαλούς και φωνασκούν για τα δίκια του Χριστού.

Υπάρχουν και κρυμμένοι μαθητές του Χριστού, υπάρχουν άνθρωποι ευαίσθητοι και φιλότιμοι παντού, ακόμα και στα πιο σκληρά κέντρα εξουσίας. Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι έχουν ψυχή και καρδιά και κάποια στιγμή, την κατάλληλη ώρα, γιατί δεν είναι κάθε ώρα κατάλληλη, κάθε άνθρωπος έχει το χρόνο του, κάθε καρπός ωριμάζει τη δική του ώρα, έρχονται και εκδηλώνονται και εκτίθενται και αναλαμβάνουν ευθύνη και τίμημα για τις επιλογές τους και αποτελούν ευχάριστες εκπλήξεις, γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να μην έχουμε προκαταλήψεις, να μην κάνουμε προδιαγραφές, να μην έχουμε λόγο καταγγελτικό και κατακριτικό και εισαγγελικό απέναντι στους ανθρώπους.

Δεν ξέρουμε κάθε άνθρωπος τι έκπληξη μπορεί να κρύβει μέσα του είτε αρνητική αλλά και θετική, δεν ξέρουμε τι θησαυρό μπορεί να κρύβει ένας άνθρωπος μέσα, γι' αυτό και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος πάρα πολλές φορές τονίζει και επισημαίνει ότι «τον άνθρωπο που εσύ σήμερα κατακρίνεις, αυτός ο άνθρωπος μπορεί να είναι ένας κρυμμένος Άγιος, αυτός ο άνθρωπος αύριο μπορεί να είναι πρεσβευτής σου στη Βασιλεία των Ουρανών και εσύ να τον ατενίζεις μέσα από τη

κόλαση της κατάκρισης, της συκοφαντίας, της καταλαλιάς, του ψεύδους».

Δεν ξέρουμε κάθε άνθρωπος τι θησαυρό μπορεί να έχει μέσα του. Πώς γίνεται να είμαστε καχύποπτοι για το κακό και να σκεπτόμεθα, ότι ο διπλανός μας μπορεί να κρύβει έναν κακό εαυτό και να μην είμαστε υποψιασμένοι για το καλό; Να μην μπορούμε να σκεφτούμε ότι ο διπλανός μας μπορεί να κρύβει ένα πολύ μεγάλο καλό, ότι μπορεί να είναι ένας θησαυρός δίπλα μας, μπορεί να είναι ένας άνθρωπος χαρισματικός, γεμάτος αγάπη, γεμάτος καλοσύνη, γεμάτος προσφορά. Αλήθεια και άραγε, όλοι οι άνθρωποι το καλό που κάνουν το διαφημίζουν; Το βροντοφωνάζουν; Το φανερώνουν; Το λιτανεύουν δεξιά και αριστερά;

Όχι βέβαια! Έτσι ακριβώς και οι Μυροφόρες γυναίκες, ταπεινές γυναίκες, με πολλή όμως αγάπη για το Χριστό, με πολλή αγάπη ευαισθησία και λεπτότητα, δεν λογάριασαν τον κοινωνικό αποκλεισμό στον οποίο βρίσκονταν οι γυναίκες, δε λογάριασαν ούτε καν την προκατάληψη ακόμη και των Αποστόλων, οι οποίοι θεωρούσαν «ὥσεὶ λῆρος τὰ ρήματα αὐτῶν», θεωρούσαν δηλαδή τα λόγια των Μυροφόρων γυναικών, που βεβαιώνουν για την Ανάσταση του Χριστού, τα θεωρούσαν παραλήρημα, τα θεωρούσαν παραμύθι, ότι δεν ξέρουν τι λένε και όμως αυτές οι γυναίκες χωρίς να γνωρίζουν, αν έχει αναστηθεί ο Χριστός, από αγάπη και μόνο για το άταφο Σώμα Του, από αγάπη και μόνο και φροντίδα και πολιτισμό, γιατί είναι δείγμα πολιτισμού η φροντίδα των κεκοιμημένων, είναι δείγμα υψηλό δείγμα πολιτισμού τα ταφικά έθιμα τα οποία συγκροτούν και τον δικό μας πολιτισμό, έστω και αν αυτό δε μπορούν να το αντιληφθούν κάποιοι αδελφοί μας, οι οποίοι στο όνομα αυτού του επάρατου πλέον δικαιωματοτισμού, που οδηγεί την ανθρωπότητα στα άκρα είτε τα μεν είτε τα δε, αγνοούν ότι οι πολιτισμοί, οι μεγάλοι πολιτισμοί του κόσμου, βασίζονται σε ταφικά έθιμα.

Τι ήταν οι πυραμίδες της Αιγύπτου, τι είναι οι τάφοι των Μακεδόνων, τι είναι όλα τα μνημεία του όλου του αρχαίου κόσμου, τα οποία σήμερα συγκροτούν πολιτισμό και συγκροτούν και οικονομία και τουρισμό; Μνημεία ταφικά! Ας επισκεφθούμε τα μουσεία όλου του κόσμου. Τίποτα άλλο δεν θα δούμε παρά ευρήματα από κοιμητήρια, από νεκροταφεία, από χώρους ενταφιασμού. Κι όμως υπάρχουν άνθρωποι στο όνομα των δικαιωμάτων, που θέλουν τον άνθρωπο να πολτοποιείται, να γίνεται μία στάχτη σε ένα δοχείο μικρό, χαμένοι στο πουθενά.

Σεβόμεθα ασφαλώς την ελευθερία και την αυτοδιάθεση κάθε ανθρώπου και κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να επιλέγει ό,τι θέλει για τη ζωή του, να επιλέγει τον πολιτισμό ή να επιλέγει τη βαρβαρότητα. Είναι δική του επιλογή, αλλά είναι και δική μας ευθύνη να συνεχίζουμε να διδάσκουμε και να μαρτυρούμε και να καταθέτουμε την πρόταση ζωής της Εκκλησίας μας που είναι και πρόταση ζωής ενός πολιτισμένου κόσμου μέσα στο διάβα των αιώνων πέρα και πάνω από συγκεκριμένη θρησκευτική τοποθέτηση.

Τολμούν λοιπόν να πάρουν αρώματα, τολμούν μέσα στη νύχτα παρά ότι γνωρίζουν ότι υπήρχαν στρατιώτες που φύλαγαν το μνημείο, παρά ότι γνωρίζουν ότι ο λίθος είναι «μέγας σφόδρα» με τον οποίο είχαν σφραγίσει τον Τάφο του Ιησού, τολμούν μέσα στη νύχτα η Παναγία και οι μαθήτριες της να πορευθούν για να συναντήσουν τον Άγγελο και να γίνουν αυτές πρώτες ευαγγελιστρίες της Αναστάσεως «ήγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν». Ακούν το σωτήριο μήνυμα του Αγγέλου και η Μαρία βλέπει τον Αναστημένο Χριστό και νομίζει ότι βλέπει κηπουρό, νομίζει ότι βλέπει όραμα κι ο Χριστός ειρηνεύει, ο Χριστός ειρηνεύει τις μαθήτριες και Μυροφόρες και στέλνει το μήνυμα της Αναστάσεως με μία λέξη: «Χαίρετε»!

Το χαίρε των Μυροφόρων. Η χαρά είναι η συνέπεια, είναι η φανέρωση της Αναστάσεως. Η Ανάσταση φέρνει τη χαρά στον κόσμο, τη χαρά της ζωής, τη χαρά της νίκης πάνω στο θάνατο, τη χαρά ενός νέου τρόπου ζωής ο οποίος δημιουργεί σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων αγάπης και στον όποιο νέο τρόπο ζωής, όπως πολύ όμορφα ερμηνεύει ο Ιερός Χρυσόστομος «ο άνθρωπος παύει να γίνεται ιδιώτης και γίνεται κοινωνός, παύει η ιδιωτεία και εισέρχεται η κοινωνία των σχέσεων.»

Αυτή είναι η ανατροπή την οποία φέρνει η Εκκλησία μέσα στον κόσμο και αυτή είναι η ανατροπή, την οποία καλούμεθα να ζήσουμε, γιατί το πέραςμα από την ιδιωτεία, από την ιδιωτικότητα στην κοινωνικότητα και στην κοινότητα είναι ένα διαρκές ζητούμενο, ένα διαρκές διακύβευμα, ένα διαρκές ποθούμενο κάθε εποχής και κάθε κοινωνίας και ο λόγος του ποιητή που έγινε τραγούδι του λαού μας θα ισχύει πάντοτε : «για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή».

Για να γυρίσει ο άνθρωπος από τον εγωισμό στην κοινωνικότητα θέλει δουλειά πολλή, θέλει υπέρβαση του εγωισμού, θέλει υπέρβαση του ατομισμού, θέλει υπέρβαση της φιλαυτίας. Θέλει αυτοθυσία, αλληλεγγύη, αγάπη, αγώνα για το κοινό καλό και κυρίως μία εδραιωμένη αντίληψη και πεποίθηση ότι δεν μπορώ να ευτυχίσω μόνος μου αν δεν ευτυχίσουμε όλοι μαζί. Δεν θέλω να ευημερώ μόνος μου αν δυστυχούν οι διπλανοί μου. Θέλω η ευημερία μου να περνάει από την ευημερία όχι των πολλών αλλά από την ευημερία όλων. Αυτό σημαίνει χριστιανισμός, αυτό σημαίνει η Ανάσταση, αυτό σημαίνει αγάπη

»!

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: ο Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Σαρακιώτης, ο Εντεταλμένος Σύμβουλος Καθημερινότητας Πολιτών και Υπεύθυνος για τη Δημοτική Ενότητα Γοργοποτάμου κ. Γεώργιος Σγάγιας, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων του τόπου.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ευχήθηκε πατρικώς στον Προϊστάμενο της Ενορίας Αρχιμ. π. Γεδεών Κακλιά και στα μέλη του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και σε όλους τους συνεργάτες της Ενορίας και σε όλους τους κατοίκους του χωριού για την προλαβούσα Πανήγυρη του Ναού κατά την Εορτή της Ζωοδόχου Πηγής και είχε μια ευχάριστη επικοινωνία με όλους.

